

адвокатською діяльністю. Можливо буде зробити припущення, що кількісний склад приватних повірених регулювався, насамперед, потребами суспільства, і, відповідно, чисельністю судових позовів. Проте, в порівнянні із присяжними повіреними, кількість яких досягла 40 чоловік, в суді завжди домінувала саме ця категорія адвокатів.

Отже, після впровадження в дію Судових статутів в Російській імперії поряд із інститутом присяжних повірених був започаткований і набув розвитку інститут приватних повірених. Його поява була зумовлена нестачею фахівців першої групи, а також необхідністю набути практичного досвіду молодим майбутнім адвокатам, які ставали помічниками присяжних повірених і одночасно займалися приватною практикою. Закон врегулював головні вимоги до приватних повірених, залишаючи доступ до адвокатської діяльності представникам непривілейованих станів.

Список використаних джерел та літератури:

1. Судебные уставы 20 ноября 1864 года. Ч.1. Устав гражданского судопроизводства. URL: <http://www.prib.ru/item/372592/> (дата звернення 09.06.2018).
2. Свод законов Российской империи. Т. 6 Уставы судопроизводства. – С. 58–60. <http://www.pravo.gov.ru> (дата звернення 24.12.2018).
3. Державний архів Житомирської області (далі – Держархів Житомирської обл.), ф. 24, оп. 1, спр. 714, арк. 31
4. Держархів Житомирської обл., ф. 24, оп. 1, спр. 629, арк. 8.
5. Держархів Житомирської обл., ф. 24, оп. 1, спр. 403, арк. 26
6. Держархів Житомирської обл., ф. 24, оп. 1, спр. 694, арк. 10.
7. Держархів Житомирської обл., ф. 24, оп. 1, спр. 576.
8. Держархів Житомирської обл., ф. 24, оп. 1, спр. 708, арк. 4–4зв.
9. Держархів Житомирської обл., ф. 24, оп. 1, спр. 78, арк. 50.
10. Держархів Житомирської обл., ф. 24, оп. 1, спр. 825, арк. 106.
11. Держархів Житомирської обл., ф. 24, оп. 1, спр. 834, арк. 13.

Волівецька Марія Володимирівна
магістрантка історичного факультету
Житомирський державний університет ім. І. Франка

Основні положення Конституції США 1787 року

Актуальність даної теми полягає в тому, що кожна країна яка обрала шлях незалежного розвитку і поставила собі за мету створення правової держави, необхідним елементом у правовому просторі держави якої є верховенство Конституції. Тобто про основний закон, за яким незалежна держава буде жити і розвиватися. Одночасно одним з головних завдань розвитку суспільства є реальне забезпечення гарантованих Конституцією прав і свобод людини. У цьому зв'язку вкрай важливо вивчати історію становлення і розвитку конституційного ладу сучасних високо розвинених країн в даному випадку конституційний розвиток Сполучених Штатів Америки.

Громадяни Америки понад 200 років живуть за положеннями своєї конституції фактично не змінюючи її. Відсутність внесення змін до конституції показує про оптимальність прийнятих законів. Також це свідчить не тільки про професіоналізм ай грамотність авторів цього збірника законів. В Конституції сконцентровані знання,

мудрість та культура попередніх часів розвитку людства та високе почуття справедливості. Статті Конституції містять чіткі визначення які не надають можливості різного їх тлумачення.

Метою даної статті є аналіз Конституції Сполучених Штатів Америки 1787 року та її значення.

Цінний внесок у дослідження Конституції Сполучених Штатів Америки 1787 року, а саме трактування її структури, змісту, основних положень та її значення висвітлено в ряді наукових робіт таких авторів, зокрема: В. Бернхем, В. Забігайло, В. Ніконов, В. Согрін та інші.

Конституція США базувалася на трьох джерелах. Перш за все це були ідеї французького Просвітництва XVIII ст., передусім на ідеї Вольтера, Руссо, Монтеск'є. Другим джерелом стали британські традиції парламентаризму, верховенства закону, свободи особи, що знайшли своє відображення у вченнях Т. Гоббса і Дж. Локка. Третім джерелом став власний історичний досвід молодих американських колоній і штатів, відображених в міркуваннях Джефферсона, Мэдисона, Гамільтона й інших «батьків фундаторів».

Конституція США вирізняється логічністю і ясністю своєї побудови, лаконізмом, без зайвих деталей. Вона складається з 7 статей, які в свою чергу розділені на частини.

В перших трьох статтях йдеться про встановлення форм влади: Законодавчої (Конгрес, що складається із Сенату і Палати Представників), Виконавчої (Президент) і Судової (Верховний Суд). Стаття 4 визначає відношення між штатами, а також між штатами і федеральним урядом.

Стаття 5 передбачає порядок доповнення і внесення змін у Конституцію. Тоді як стаття 6 характеризує природу і роль Конституції як "вищого закону країни".

У статті 7 визначено порядок вступу Конституції в силу після її ратифікації 9 штатами, тобто $\frac{3}{4}$ від 12 штатів (без штату, який відмовився брати участь у Конвенті Род-Айленда) [1].

У 1791 р. до Конституції додали «Білл про права» (1–10 поправки), що гарантують демократичні права і свободи людини.

Аналіз Конституції дозволяє виокремити такі принципи, що визначають систему державної влади і політичний лад США:

- верховенство влади народу і закону;
- гарантії прав і свобод людини;
- поділ влади, система стримувань і противаг;
- федералізм;
- можливість зміни і доповнення Конституції – внесення поправок.

В американській юридичній і політологічній літературі не існує остаточного підходу до вирішення питання про призначення і функції Конституції США, як політичної системи суспільства та її соціальної ролі. Розглядаючи механізм конституційного впливу на політичний, економічний та соціальний лад суспільства, одні автори схильні припускати, що головне покликання Конституції США полягає в тому, щоб діяти в якості символу національної згуртованості, установлювати загальні для всього суспільства цілі, розподіляти владу і встановлювати обмеження, рамки її існування, створювати інститути, які визначають основне коло обов'язків і прав громадян та сприятимуть вирішенню суперечок, що виникають між ними та державними органами. Конституція при цьому виступає у вигляді особливого багатостороннього договору, що існує між різними суверенними спільнотами чи окремими громадянами, у відповідно до яких повинні встановлюватися і реалізуватися усі політичні взаємозв'язки. Відповідно конституційним є все те, що не тільки не

суперечить, але й навпаки, повністю погоджується з духом і буквою основного закону – Конституцією [1, с. 132].

Але існують думки і інших авторів, які схильні розглядати соціальну роль і призначення Конституції США в тому, щоб бути основоположним інструментом, формування політичного лідерства, засобом вираження народної волі, створення на різних рівнях державної влади найбільш ефективних форм правління. При цьому, нерідко вказується, що чинна Конституція часто не досягає ні своєї загальної мети, ні мети, що торкається підсилення ефективності політичного ладу і форми державного устрою [2, с. 57].

Конституція США однією з найбільш стабільних і стійких Конституцій світу, доказом чого є фактично незмінюваність Основного закону (за 231 рік її існування було внесено 27 поправок).

Конституція США є яскравий прикладом для наслідування тому конче необхідне проаналізувати її особливості, оскільки це, на мою думку, дасть можливість з'ясувати вражаючу таємницю її незмінюваності.

Насамперед Конституція США передбачає «жорстку» процедуру схвалення поправок. Яка полягає в тому, поправки приймають 2/3 учасників обох палат Конгресу, або спеціально скликаним за пропозицією 2/3 штатів Конституційним конвентом. У обох випадках прийняті поправки повинні бути ратифіковані законодавчими зборами 3/4 штатів або 3/4 конвентами штатів, що збираються за рішенням Конгресу.

Стабільність Основного закону США можна пояснити також тим, що в цілому ця Конституція відображає класичні ліберальні переконання на представницьку демократію й обмежений уряд (так звана «американська демократія») та індивідуальну свободу, рівність, власність.

Маючи таку широку теоретичну базу, Конституція не є «сухим» документом, який зрозуміють лише обрані політики, а навпаки, вона свідомо написана простою і доступною мовою, адже, на думку її авторів, Конституція існує передусім для народу, а вже потім – для уряду, виконавця волі останнього.

В поправках вказується природній фактор прав людини. Права, які не закріплено в Конституції США все одно є природними. Неконституційним може бути признано лише такий закон, який порушує фундаментальні права.

Особлива гарантія Конституції полягає саме в незмінності її змісту та конституційного ладу.

Існування в США розвинутої практики розгляду судами законів сприяє тому, що Основний закон цієї країни є авторитетним та залишається незмінним показуючи при цьому існування потужної конституційної системи, вирощеної навколо нього.

Отже, можна зробити висновок про те, що для американців Конституція – це більше, ніж просто збірник законів. Для США вона символом в якому знайшли відображення всі цінності суспільства та їх пріоритети. Найбільше це описано в Преамбулі, де записані цілі Конституції, і в «Біллі про права», що проголошує права людей. В цілому документ відображає класичні ліберальні погляди на особисту свободу, рівність, власність, представницьку демократію та обмежений уряд. Тобто, те що ми зараз іменуємо «американською демократією».

Список використаних джерел та літератури:

1. Конституция США: История и современность / [под ред. А. А. Мишина, Е. Ф. Язькова]. – М. : Юрид. лит., 1988. – 320 с.
2. Прудников М. М. История державы и права зарубежных стран / М. М. Прудников. – Ростов-на-Дону. : Вид-во «Феникс», 2003. – 456 с.
3. Согрин В. В. Принятие Конституции США: мифы и реальность / В. В. Согрин // Новая и новейшая история. – 1987. – № 2. – С. 58.

Проблеми реалізації Україною окремих положень Європейської соціальної хартії

Вступивши у 1995 р. до Ради Європи, Україна активно розпочала процес приведення вітчизняного законодавства до європейських стандартів. За більш ніж десятиліття було ратифіковано багато документів, зокрема Європейську конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод, яка закріплює основні громадянські, політичні та деякі інші права та є основним елементом європейської системи захисту прав людини.

Європейська система захисту прав людини спрямована на захист усього комплексу прав людини, що забезпечує людям повноцінне та гідне життя. Тому важливим елементом системи захисту прав людини, створеної Радою Європи, є Європейська соціальна хартія (далі – ЄСХ), що закріплює основні європейські стандарти у соціально-економічній сфері. Підписавши у 1999 р. Соціальну хартію (переглянуту), Україна довгий час не наважувалася її ратифікувати, враховуючи необхідність приведення вітчизняного законодавства та практики відповідно до закріплених у документі стандартів. Врешті решт, у вересні 2006 р. Україна здійснила ратифікацію Європейської соціальної хартії (переглянутої) від 1996 р. та взяла на себе відповідні зобов'язання щодо її імплементації (Закон України «Про ратифікацію Європейської соціальної хартії (переглянутої) від 14.09.2006 р. № 137-У). Цей документ передбачає можливість обрання державою під час ратифікації певної кількості статей, які будуть обов'язковими. Приєднання до решти положень може розтягнутися у часі на невизначений термін, який буде залежати виключно від бажання держави. Тому аналіз виконання взятих Україною на себе зобов'язань за ЄСХ необхідно здійснювати за двома напрямками, як і зазначено в постанові Верховної Ради України «Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Про хід виконання в Україні Європейської соціальної хартії (переглянутої)» від 18.12.2008 р. № 773-УІ, тобто щодо виконання взятих зобов'язань та можливості ратифікації інших положень.

У цілому правові дослідження фахівців свідчать про загальну відповідність українського законодавства більшості основних положень Хартії, визнаючи при цьому велику кількість проблемних питань як законодавчого, так і правозастосовного характеру [1]. Так, українське законодавство та практика відповідають у цілому положенням Хартії, присвяченим праву на працю, праву працівника заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає, на розумний строк попередження про звільнення з роботи, на захист у випадках звільнення, на інформацію та консультації під час колективного звільнення, на житло, праву на створення організацій, на укладення колективних договорів, на обмеження тривалості робочого часу для осіб молодше вісімнадцяти років, на професійну орієнтацію та професійну підготовку, на охорону материнства, на користування соціальними службами, на справедливую винагороду (у ратифікованій частині) тощо.

Разом з тим, досліджуючи проблему виконання Україною взятих на себе зобов'язань, необхідно зазначити, що експерти Європейського комітету з соціальних